

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389044512.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Krybeskyttens Hytte, som han selv havde bygget i en meget simpel Stil, med Vægge af Grøntørv, og Tag af Lyng, der hvilede ubunden paa krumpne, i Form af Sparrer, sammenføjede Egegrene, havde en, som Fæstning betragtet, fordeelagtig Beliggenhed Midt i en Mose, der holdt to stive Miil i Omkreds, hævede sig en lille Forhøjning, som end ikke det voldsomste Tøbrud nogensinde satte under Vand, og hvortil i det mindste ingen Ridende kunde komme, undtagen ad en smal Jordstrimmel, der bugtede sig hen imellem Tørvegrave og Vældgunger; paa denne havde sorte Mads opslaaet sin idylliske Bolig, hvor han med Kone og fire Børn levede af Jagten. Det større Vildt spistes færskt, saltet og røget; det mindre solgtes underhaanden, tilligemed Hjorteskind og Rævebælge, og for de vundne Penge købtes Brød og Suul. Melk tiggede Kone og Børn af de omboende Bønder. Just som det begyndte at grye af Dag naaede Ansbjergmanden og hans Hær Mosen. Niels Skytte, som den der nøje kjendte Terrainet, reed nu forud, og førte lykkelig hele den forenede Magt til det Sted, hvor Hytten skulde ligge. Med Forbauselse stirrede han hen for sig: der var ingen Hytte at opdage; og dog var det allerede saa lyst, at Man nødvendig maatte kunde see den. Det første, han greb til, var - hans sædvanlige Tilflugt i al Nød og Forvirring - en lang og kraftig Eed. Naadigherren, der kom til for at erfare Anledningen til en saa hjertelig Udgydelse, gav sin Skytte en ligesaa hjertelig Morgenhilsen, og paastod, at han var redet vild, og havde ført dem paa en urigtig Vej. Men denne, som var vis i sin Sag, forsikkrede, ja kaldte et Dousin af de sorte Engle til Vidner paa at Hytten laa der; men at Mads maatte sove, og det vist nok ved Hjælp af sin gode Ven - ham med Hestefoden; thi det var udenfor al Tvivl, at han forstod hvad Almuen kalder »at hverre Syn«. Herren var nær ved at træde over til denne Mening, som den rimeligste, da Junkeren, der var redet længere frem, raabte: »her ligger Ild!« Alle stimlede nu til, og snart opdagede Man, at hele Hytten laa i Aske, hvori Gløder endnu hist og her fremglimtede. Denne Opdagelse ledte Niels Skytte til det Resultat: »at meeromrørte, langhalede Person havde taget ham og den hele Yngel.« Junkeren derimod var af den Formening, at han selv kunde have sviet Hytten af, og derpaa være flygtet. Da det under disse Debatter var blevet klar Dag, undersøgte Man Brandtomten nøjere; men fandt intet Andet, end Aske, Emmer, Kul og forbrændte Been, som Jægerne erkjendte for Hjorteknokler. I Henhold til Junkerens Hypothes, besluttede Man at gjennemsoge de omliggende Heder, da Flygtningen med Familie og Bagage dog umuligt kunde være kommen ret langt bort. Til den Ende deelte Man sig i fire Hobe, for at lede efter alle fire Verdens Hjørner; Junkeren valgte med sin Rideknægt og en anden Karl den østlige - maaskee for at være Ansbjerg og Kjeresten desto nærmere; men spildte vare alle hans Bestræbelser, til ingen Nytte foer han hid og did, og udmattede baade sig selv, sine Folk og Heste. Stundom troede han at øjne noget Bevægeligt i det Fjerne; men ved nærmere Undersøgelse fandt han, at det var Faar eller Stakke af Hedetørv. Engang var han ganske vis paa at see Mennesker paa det Strøg omtrent, hvor nu den tydske Kirke ligger; men efterhaanden, jo mere han nærmede sig, jo utydeligere bleve Skikkelserne, indtil de omsider ganske forsvandt. Rideknægten forklarede dette optiske Bedrag efter et gammelt Sagn: at her i Oldtiden havde staaet et Slag, og at de Faldnes Aander endnu stundom gjentog den blodige Leeg. Ja, som Hyrdedreng, havde han ofte ved Solens Opgang seet hele Regimenter opmarschere, Officierer til Hest fare op og ned forbi Gelederne, de fjendtlige Hære blandes og brydes, nu den ene vige, og nu den anden. I hans Bedstefaders Tid derimod havde Man tydeligt kunnet høre Anførernes Commandoraab, Trompeternes Skratten, Vaabnernes Klirren, og de Saaredes Klageskrig. Men Junkeren, som havde hørt Noget om *fata morgana*, og paa Havet været Vidne til lignende Phænomener, udloet sin synske Tjener, og forbandede i sit Hjerte den sorte Krybeskytte, med al hans Afkom, lige til det fjerde Led - Under Dispositionerne til dette formaledidede Strejftog havde 51 Man - hvilket undertiden hænder i vigtigere Krige - glemt at sørge for Proviant, Heltemodets nødvendige Basis. Den tredie Deel af Junkerens Division blev altsaa udsendt, for at oprette det Forsømte; men da Karlen henimod Aften endnu ej var vendt tilbage, besluttede den forhungrede Junker at vende Næsen hjemad. Dog, dette var lettere besluttet, end udført: Hestene vare ligesaa udmattede og forsmægtede som Rytterne. Det gik derfor saare langsomt, og Man var ikke istand til at vinde ud af Heden, førend Mørket faldt paa. Følgen deraf blev, at Man forvildede sig, og først efter Midnat naaede Ansbjerg.